ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΜΗΜΑ)

της 29ης Σεπτεμβρίου 2010 *

Στην υπόθεση Τ-378/07,

CNH Global NV, με έδρα το Άμστερνταμ (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τους M. Edenborough, barrister, και R. Harrison, solicitor,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπούμενου από τον A. Folliard-Monguiral,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του πρώτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 5ης Ιουλίου 2007 (υπόθεση R 1642/2006-1), σχετικής με αίτηση καταχωρίσεως ως κοινοτικού σήματος σημείου που αναπαριστά γεωργικό ελκυστήρα κόκκινου, μαύρου και φαιού χρώματος,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Pelikánová, πρόεδρο, K. Jürimäe και S. Soldevila Fragoso (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: K. Pocheć

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου [νυν Γενικού Δικαστηρίου] στις 2 Οκτωβρίου 2007,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 15 Ιανουαρίου 2008,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα απαντήσεως που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 13 Μαΐου 2008,

κατόπιν της συνεδριάσεως της 17ης Μαρτίου 2010,

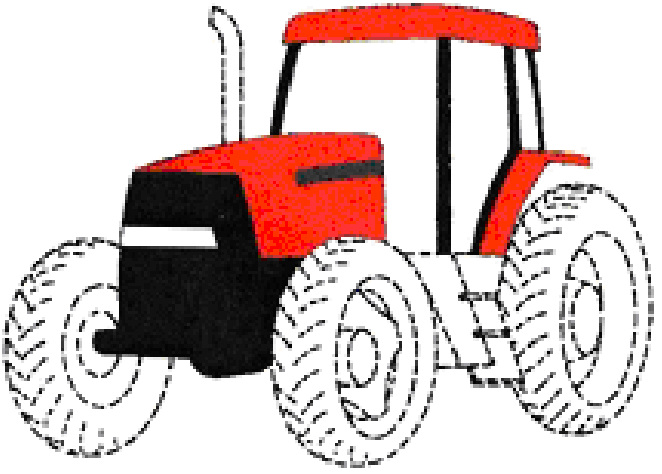
εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 15 Ιουλίου 2004, η CNH Global NV, προσφεύγουσα, υπέβαλε αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος στο Γραφείο εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε [αντικαταστάθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1)].

2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το ακόλουθο εικονιστικό σημείο:

3 Το εν λόγω σημείο περιγράφεται ως «συνδυασμός κόκκινου, μαύρου και φαιού χρώματος στις εξωτερικές επιφάνειες ενός γεωργικού ελκυστήρα, με την ακόλουθη διάταξη: κόκκινο στο καπό, το άνω μέρος και τα φτερά, ανοιχτό φαιό και σκούρο φαιό στο καπό, με τη μορφή μιας οριζόντιας γραμμής, και μαύρο στη μάσκα, στο σασί και στις κάθετες εξωτερικές δοκούς».

4 Τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση εμπίπτουν στην κλάση 12 υπό την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση των σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως αναθεωρήθηκε και τροποποιήθηκε, και αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή: «Γεωργικοί ελκυστήρες».

5 Στις 27 Οκτωβρίου 2006 ο εξεταστής απέρριψε την αίτηση καταχωρίσεως, με την αιτιολογία ότι, έστω και αν η προσφεύγουσα απέδειξε ότι είχε «αξιόλογες» πωλήσεις εντός των κρατών μελών στη δυτική Ευρώπη, δεν είχε αποδείξει έντονη χρήση του εν λόγω σημείου στα νέα κράτη μέλη, που είναι κυρίως γεωργικά κράτη, και ότι, κατά συνέπεια, δεν αποδεικνυόταν ότι το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση απέκτησε διακριτικό χαρακτήρα με τη χρήση σε ουσιώδες τμήμα της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

6 Στις 15 Δεκεμβρίου 2006 η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως του εξεταστή. Με απόφαση της 5ης Ιουλίου 2007 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το πρώτο τμήμα προσφυγών απέρριψε την προσφυγή, επιβεβαιώνοντας την απόφαση αυτή.

7 Κατ' ουσίαν, το τμήμα προσφυγών υπογράμμισε, αφενός, ότι το ενδιαφερόμενο κοινό αποτελείτο από γεωργούς και, αφετέρου, ότι, επειδή ο συνδυασμός των εν λόγω χρωμάτων δεν είχε εγγενή διακριτικό χαρακτήρα, το σήμα αυτό δεν μπορούσε να καταχωριστεί παρά μόνον υπό την προϋπόθεση της κτήσεως διακριτικού χαρακτήρα με τη χρήση σε ουσιώδες τμήμα της Κοινότητας. Όμως, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η προσφεύγουσα δεν είχε αποδείξει ότι πληρούται η προϋπόθεση αυτή, διότι, αφενός, δεν έλαβε υπόψη τα νέα κράτη μέλη κατά τον προσδιορισμό της σχετικής αγοράς και, αφετέρου, τα αριθμητικά στοιχεία των πωλήσεων στα κράτη μέλη αυτά, ή και σε ορισμένα παλαιά κράτη μέλη, ήταν προδήλως ανεπαρκή για να αποδείξουν έντονη χρήση του εν λόγω σημείου.

Αιτήματα των διαδίκων

8 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

9 Το ΓΕΕΑ ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

10 Η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, ένα μόνο λόγο προς στήριξη της προσφυγής της, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94 [νυν άρθρου 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009].

Επιχειρήματα των διαδίκων

11 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι το ενδιαφερόμενο κοινό, που αντιπροσωπεύει ένα αμελητέο ποσοστό του συνόλου του πληθυσμού, θα εκλάβει τον συνδυασμό των χρωμάτων των γεωργικών ελκυστήρων που αυτή κατασκευάζει ως σήμα και ότι τούτο θα συμβεί καθ' όμοιο τρόπο στα διάφορα κράτη μέλη.

12 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι το ενδιαφερόμενο κοινό περιλαμβάνει τους σημερινούς ιδιοκτήτες καθώς και τους μέλλοντες αγοραστές γεωργικών ελκυστήρων, αλλά όχι εκείνους που έχουν απλώς ένα ενδεχόμενο ενδιαφέρον για τα προϊόντα αυτά, διότι μόνον οι πρώτοι έχουν πραγματικό ενδιαφέρον ώστε το σήμα να εκπληρώνει την ουσιώδη αποστολή του, η οποία είναι ο προσδιορισμός της εμπορικής προελεύσεως των προϊόντων.

13 Κατά την προσφεύγουσα, η έννοια του «γεωργού» δεν μπορεί να λαμβάνεται υπόψη για τον προσδιορισμό του ενδιαφερόμενου κοινού, διότι είναι ασαφής και περιλαμβάνει άτομα μη ανήκοντα στο κοινό αυτό, όπως είναι οι γεωργοί με περιορισμένης εκτάσεως γεωργική δραστηριότητα ή οι γεωργοί που δεν έχουν λόγο να αγοράσουν γεωργικό ελκυστήρα. Έτσι, κακώς το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι οι γεωργοί εν γένει αποτελούν το ενδιαφερόμενο κοινό, η πλάνη δε αυτή είχε ως αποτέλεσμα την εσφαλμένη εκτίμηση των προσκομισθεισών αποδείξεων.

14 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί με τον τρόπο αυτόν τον ισχυρισμό του ΓΕΕΑ κατά τον οποίο η ίδια παραδέχεται ότι το ενδιαφερόμενο κοινό αποτελείται από γεωργούς εν γένει.

15 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, κατά τη νομολογία, ο διακριτικός χαρακτήρας σήματος που κτάται με τη χρήση πρέπει να αποδεικνύεται για σημαντικό μέρος του ενδιαφερόμενου κοινού, αλλά όχι για το σύνολό του. Επιπλέον, τούτο πρέπει να αποδεικνύεται όσον αφορά ουσιώδες τμήμα του οικείου εδάφους, όχι όμως το σύνολο του εδάφους αυτού, διότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει το ΓΕΕΑ, δεν έχει σημειωθεί καμία σχετική μεταστροφή της νομολογίας ή δεν έχει επέλθει καμία σχετική νομοθετική μεταρρύθμιση στον τομέα αυτόν.

16 Η προσφεύγουσα εκθέτει ειδικότερα, εξάλλου, ότι η θέση του ΓΕΕΑ κατά την οποία η κτήση διακριτικού χαρακτήρα σήματος με τη χρήση πρέπει να αποδεικνύεται για το σύνολο του εδάφους κάθε κράτους μέλους και για το σύνολο του ενδιαφερόμενου κοινού δεν είναι «υποστηρίξιμη».

17 Κατά την προσφεύγουσα, η κατανομή του ενδιαφερόμενου κοινού δεν είναι ομοιόμορφη μεταξύ όλων των κρατών μελών και, επομένως, ο βαθμός της πρόσφορης χρήσεως ποικίλλει σε συνάρτηση με τις ιδιαίτερες συνθήκες κάθε κράτους μέλους.

18 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι, στην υπό κρίση υπόθεση, τα απόλυτα αριθμητικά στοιχεία των πωλήσεων των σχετικών προϊόντων, η καλυπτόμενη γεωγραφική ζώνη και το γεγονός ότι οι πωλήσεις δεν κατανέμονται ομοιόμορφα εντός της Κοινότητας δεν ασκούν επιρροή όσον αφορά τη διαπίστωση της κτήσεως διακριτικού χαρακτήρα σήματος με τη χρήση σε ουσιώδες τμήμα της Κοινότητας. Τα στοιχεία που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη είναι, αφενός, ο αριθμός των πωλήσεων σε σχέση με το μέγεθος της αγοράς και, αφετέρου, η γεωγραφική κατανομή του ενδιαφερόμενου κοινού.

19 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, εν προκειμένω, πραγματοποίησε «αξιοσημείωτες» πωλήσεις προϊόντων για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση στα κράτη μέλη της δυτικής Ευρώπης. Έτσι, το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση απέκτησε διακριτικό χαρακτήρα με τη χρήση στα παλαιά κράτη μέλη, τα οποία αντιπροσωπεύουν το 90 % της Κοινότητας, άρα αποτελούν ουσιώδες τμήμα αυτής, οπότε απέκτησαν τέτοιο διακριτικό χαρακτήρα έναντι του ενδιαφερομένου κοινού υπό την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94.

20 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το μέγεθος του πληθυσμού, η έκταση της γεωγραφικής ζώνης και το γεγονός ότι τα ευρισκόμενα στην ανατολική Ευρώπη κράτη είναι γεωργικά αποτελούν περιστάσεις που δεν ασκούν επιρροή όσον αφορά την απόδειξη της κτήσεως διακριτικού χαρακτήρα σήματος με τη χρήση σε ουσιώδες τμήμα της Κοινότητας. Κατ' αυτήν, το ενδιαφερόμενο κοινό είναι το στοιχείο που πρέπει να ληφθεί υπόψη. Εν πάση περιπτώσει, οι γεωργικές εκμεταλλεύσεις εντός των κρατών μελών αυτών είναι υπερβολικά μικρές για να χρησιμοποιούν γεωργικούς ελκυστήρες και, κατά συνέπεια, το ενδιαφερόμενο κοινό σε αυτό το τμήμα της Κοινότητας είναι πολύ περιορισμένο. Επομένως, κακώς το ΓΕΕΑ δέχθηκε ότι η προσφεύγουσα αγνόησε τα κράτη μέλη της ανατολικής Ευρώπης και απέκλεισε τις αγορές των νέων κρατών μελών, εκτιμώντας τες ως αμελητέες.

21 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το ΓΕΕΑ χρησιμοποίησε τα αριθμητικά στοιχεία περί των πωλήσεών της με «παραπλανητικό και, ιδίως, εσφαλμένο» τρόπο.

22 Η προσφεύγουσα διατείνεται επιπλέον ότι το ΓΕΕΑ προσέθεσε στο υπόμνημα απαντήσεως δύο ζητήματα που δεν είχαν ανακύψει ούτε ενώπιον του εξεταστή ούτε ενώπιον του τμήματος προσφυγών, όσον αφορά, αφενός, την ανεξαρτησία των δύο εκπροσώπων επαγγελματικών ενώσεων, τη δήλωση των οποίων περιέλαβε σε παράρτημα του δικογράφου της προσφυγής, και τη δυνατότητά τους να προσδιορίσουν τον τρόπο με τον οποίο εκλαμβάνεται ένα δεδομένο σήμα στην Ευρώπη και, αφετέρου, τη χρησιμοποίηση του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση σε συνδυασμό με το λεκτικό σήμα CASE ή CASE INTERNATIONAL. Τα επιχειρήματα αυτά είναι αβάσιμα, διότι, αφενός, οι εν λόγω εκπρόσωποι γνωρίζουν καλά πώς εκλαμβάνεται το σήμα και, αφετέρου, τα λεκτικά στοιχεία του σήματος του οποίου

ζητήθηκε η καταχώριση είναι δυσανάγνωστα, οπότε ο συνδυασμός των χρωμάτων απομένει το μόνο διακριτικό στοιχείο.

23 Τέλος, η προσφεύγουσα εκθέτει περαιτέρω ότι έχουν προσκομιστεί άμεσα αποδεικτικά στοιχεία, που βεβαιώνουν ότι ο συνδυασμός των χρωμάτων γεωργικού ελκυστήρα μπορεί να αποτελεί ένδειξη εμπορικής προελεύσεως, καθώς και φωτογραφίες που δείχνουν τον εν λόγω συνδυασμό χρωμάτων. Επίσης, αποδείχθηκε ότι είχε πραγματοποιηθεί μια ιδιαίτερη διαφημιστική εκστρατεία των γεωργικών ελκυστήρων της, επικεντρωμένη στο ενδιαφερόμενο κοινό.

24 Το ΓΕΕΑ αμφισβητεί το σύνολο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

25 Τα χρώματα καθαυτά ή οι συνδυασμοί χρωμάτων μπορούν να αποτελούν κοινοτικά σήματα και μπορούν να αποκτούν διακριτικό χαρακτήρα, για τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τα οποία ή τις οποίες ζητείται καταχώριση, λόγω της χρήσεώς τους, δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94 [απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Οκτωβρίου 2004, C-447/02 P, KWS Saat κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2004, σ. I-10107, σκέψη 79, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Οκτωβρίου 2009, T-137/08, BCS κατά ΓΕΕΑ – Deere (συνδυασμός πράσινου και κίτρινου χρώματος), Συλλογή 2009, σ. II-4047, σκέψη 28].

26 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τα συμπεράσματα του εξεταστή, ούτε εκείνα του τμήματος προσφυγών, όσον αφορά την έλλειψη εγγενούς διακριτικού χαρακτήρα του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, αλλά υποστηρίζει ότι η εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού πρέπει να περιοριστεί στο επίμαχο σημείο.

27 Κατά το άρθρο 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94, οι απόλυτοι λόγοι περί των οποίων γίνεται λόγος στο άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχεία β΄ έως δ΄, του ίδιου κανονισμού [νυν άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχεία β΄ έως δ΄, του κανονισμού 207/2009] δεν εμποδίζουν την καταχώριση σήματος αν αυτό έχει αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα με τη χρήση του όσον αφορά τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τα οποία ή τις οποίες ζητείται η καταχώριση.

28 Συναφώς, πρώτον, πρέπει να σημειωθεί ότι από τη νομολογία προκύπτει ότι για την κτήση διακριτικού χαρακτήρα με τη χρήση απαιτείται ένα σημαντικό ποσοστό τουλάχιστον του ενδιαφερόμενου κοινού να αναγνωρίζει, χάρη στο σήμα, ότι τα οικεία προϊόντα και οι οικείες υπηρεσίες προέρχονται από συγκεκριμένη επιχείρηση [απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Σεπτεμβρίου 2007, T-141/06, Glaverbel κατά ΓΕΕΑ (Σχέδιο σε υάλινη επιφάνεια), που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 32· βλ. επίσης, κατ' αναλογία, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 4ης Μαΐου 1999, C-108/97 και C-109/97, Windsurfing Chiemsee, Συλλογή 1999, σ. I-2779, σκέψη 52, και της 7ης Ιουλίου 2005, C-353/03, Nestlé, Συλλογή 2005, σ. I-6135, σκέψη 30].

29 Η ως άνω αναγνώριση των προϊόντων ή υπηρεσιών πρέπει να αποτελεί απόρροια της χρήσεως του σημείου ως σήματος και, επομένως, χάρη στη φύση και στο αποτέλεσμά του, στοιχεία που καθιστούν το σήμα ικανό να διακρίνει τα οικεία προϊόντα ή τις οικείες υπηρεσίες από τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες άλλων επιχειρήσεων (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 18ης Ιουνίου 2002, C-299/99, Philips, Συλλογή 2002, σ. I-5475, σκέψη 64, και Nestlé, προαναφερθείσα, σκέψη 26).

30 Δεύτερον, για να γίνει δεκτή η καταχώριση σήματος δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94, πρέπει να αποδειχθεί ο κτηθείς λόγω της χρήσεως του σήματος διακριτικός χαρακτήρας σε όλο το έδαφος εντός του οποίου ab initio δεν υφίστατο τέτοιος χαρακτήρας [βλ., επ' αυτού, απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Ιουνίου 2006, C-25/05 P, Storck κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2006, σ. I-5719, σκέψεις 83 και 86· αποφάσεις του Πρωτοδικείου «Σχέδιο σε υάλινη επιφάνεια», προαναφερθείσα, σκέψεις 35 και 40· της 10ης Μαρτίου 2009, T-8/08, Piccoli κατά ΓΕΕΑ (Σχήμα οστράκου), που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψεις 36 και 41, και της 30ής Σεπτεμβρίου 2009, T-75/08, JOOP! κατά ΓΕΕΑ («!»), που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 41· βλ. επίσης, κατ' αναλογία, απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Σεπτεμβρίου 2006, C-108/05, Bovemij Verzekeringen, Συλλογή 2006, σ. I-7605, σκέψη 22].

31 Τρίτον, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, για να προσδιοριστεί αν ένα σημείο έχει αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα με τη χρήση του, πρέπει να εκτιμώνται συνολικά τα στοιχεία βάσει των οποίων μπορεί να αποδειχθεί ότι το σήμα έχει καταστεί πρόσφορο για να προσδιορίζει ότι τα οικεία προϊόντα ή οι οικείες υπηρεσίες προέρχονται από συγκεκριμένη επιχείρηση και, επομένως, να διακρίνει τα προϊόντα αυτά ή τις υπηρεσίες αυτές από τα προερχόμενα από άλλες επιχειρήσεις (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση Windsurfing Chiemsee, προαναφερθείσα, σκέψη 49).

32 Για την εκτίμηση του διακριτικού χαρακτήρα που μπορεί να αποκτά σήμα με τη χρήση του, μπορούν να λαμβάνονται υπόψη, μεταξύ άλλων, το μερίδιο της αγοράς που αναλογεί στο σήμα, η ένταση, η γεωγραφική έκταση και η διάρκεια της χρήσεως του σήματος αυτού, το μέγεθος των επενδύσεων στις οποίες έχει προβεί η επιχείρηση για την προώθησή του, το ποσοστό των ενδιαφερομένων στους οποίους έχει δημιουργηθεί, χάρη στο σήμα, η πεποίθηση ότι το προϊόν προέρχεται από συγκεκριμένη επιχείρηση, καθώς και οι δηλώσεις εμπορικών και βιομηχανικών επιμελητηρίων ή άλλων επαγγελματικών ενώσεων (απόφαση «!», προαναφερθείσα, σκέψη 44· βλ. επίσης, κατ' αναλογία, αποφάσεις Windsurfing Chiemsee, προαναφερθείσα, σκέψη 51, και Nestlé, προαναφερθείσα, σκέψη 31).

33 Τέταρτον, ο διακριτικός χαρακτήρας σημείου, συμπεριλαμβανομένου του κτηθέντος με τη χρήση, πρέπει να εκτιμάται σε σχέση, αφενός, με τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τα οποία ή τις οποίες ζητείται η καταχώριση του σήματος και, αφετέρου, με την τεκμαιρόμενη εντύπωση που σχηματίζει ο μέσος καταναλωτής της κατηγορίας των οικείων προϊόντων ή υπηρεσιών, ο οποίος έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις Philips, προαναφερθείσα, σκέψεις 59 και 63, και Nestlé, προαναφερθείσα, σκέψη 25).

34 Τέλος, η κτήση του διακριτικού χαρακτήρα με τη χρήση πρέπει να έχει επέλθει πριν από την υποβολή της αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος [απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιουνίου 2009, C-542/07 P, Imagination Technologies κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2009, σ. I-4937, σκέψη 60, και απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 11ης Φεβρουαρίου 2010, T-289/08, Deutsche BKK κατά ΓΕΕΑ (Deutsche BKK), που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 60].

35 Με γνώμονα τη νομολογία που υπενθυμίζεται ανωτέρω πρέπει να εξεταστεί αν το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο στην υπό κρίση υπόθεση απορρίπτοντας την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας κατά την οποία το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση έχει αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα με τη χρήση σε ουσιώδες τμήμα της Κοινότητας και, επομένως, έπρεπε να γίνει δεκτό προς καταχώριση για τα σχετικά προϊόντα δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94.

36 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι η προσφεύγουσα αμφισβητεί τον ορισμό του ενδιαφερόμενου κοινού τον οποίο δέχθηκε το τμήμα προσφυγών, καθώς και την εκτίμησή του κατά την οποία το επίμαχο σημείο δεν έχει αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα με τη χρήση σε ουσιώδες τμήμα της Κοινότητας.

37 Πρώτον, όσον αφορά τον ορισμό του ενδιαφερόμενου κοινού έναντι του οποίου το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση έχει αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα με τη χρήση, η προσφεύγουσα τον περιορίζει στους τωρινούς ιδιοκτήτες και στους μελλοντικούς αγοραστές γεωργικών ελκυστήρων, ενώ το τμήμα προσφυγών το επεκτείνει στο σύνολο των γεωργών.

38 Το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι ο ορισμός του ενδιαφερόμενου κοινού συνδέεται με την εξέταση των πελατών στους οποίους απευθύνονται τα οικεία προϊόντα, διότι σε σχέση με αυτούς πρέπει να επιτελεί το σήμα την ουσιώδη λειτουργία του. Έτσι, ο ορισμός αυτός πρέπει να πραγματοποιείται με γνώμονα την ουσιώδη λειτουργία των σημάτων, η οποία είναι να εγγυώνται στον καταναλωτή ή στον τελικό χρήστη την ταυτότητα προελεύσεως του προϊόντος ή της υπηρεσίας, παρέχοντάς του τη δυνατότητα να διακρίνει, χωρίς κίνδυνο συγχύσεως, το οικείο προϊόν ή την οικεία υπηρεσία από όσα έχουν διαφορετική προέλευση (απόφαση «Σχέδιο σε υάλινη επιφάνεια», προαναφερθείσα, σκέψη 23 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

39 Εξεταζόμενα με γνώμονα τη νομολογία αυτή, δεν ασκούν επιρροή τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα για να αμφισβητήσει ότι το ενδιαφερόμενο κοινό μπορεί να αποτελείται από γεωργούς γενικά και για να αποκλείσει από τον ορισμό αυτόν το σύνολο του πληθυσμού που μόνον ενδεχομένως ενδιαφέρεται για τα σχετικά προϊόντα.

40 Αφενός, οι γεωργοί, ως άτομα τα οποία κατέχουν γεωργικές εκμεταλλεύσεις, είναι εκείνοι στους οποίους απευθύνονται τα αναγκαία για την εκμετάλλευσή τους εργαλεία, όπως είναι ιδίως οι γεωργικοί ελκυστήρες. Η ίδια η προσφεύγουσα καταλήγει στο συμπέρασμα αυτό όταν αναγνωρίζει, σε ένα από τα έγγραφα που κατέθεσε στο Γενικό Δικαστήριο, ότι οι γεωργοί είναι οι τυπικοί καταναλωτές γεωργικών ελκυστήρων. Τα επιχειρήματα σχετικά με το μικρό μέγεθος ορισμένων γεωργικών εκμεταλλεύσεων καθώς και οι οικονομικής φύσεως περιορισμοί των γεωργών δεν μπορούν να θέσουν υπό αμφισβήτηση το ως άνω συμπέρασμα. Πράγματι, όπως προκύπτει από τα έγγραφα που κατέθεσε η προσφεύγουσα στο Γενικό Δικαστήριο, οι διάφοροι κατασκευαστές γεωργικών ελκυστήρων μπορούν να παράγουν οχήματα με ενιαίο αμάξωμα που προορίζονται να χρησιμοποιηθούν σε μικρές γεωργικές εκμεταλλεύσεις. Ομοίως, το γεγονός ότι ορισμένοι γεωργοί δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να αγοράσουν γεωργικό ελκυστήρα αποτελεί εμπόδιο το οποίο μπορεί να μεταβληθεί διαχρονικά ή το οποίο αυτοί ενδέχεται να υπερβούν με την πάροδο του χρόνου χάρη σε προτάσεις χρηματοδοτήσεως, για παράδειγμα εκ μέρους των λιανοπωλητών γεωργικών μηχανών.

41 Αφετέρου, η διάκριση στην οποία προβαίνει η προσφεύγουσα μεταξύ μελλοντικών αγοραστών γεωργικών ελκυστήρων και ατόμων που μόνον ενδεχομένως ενδιαφέρονται για τέτοια οχήματα είναι επίπλαστη. Πράγματι, όσον αφορά το δίκαιο των σημάτων και, επομένως, τον προσδιορισμό της εμπορικής προελεύσεως των προϊόντων που διατίθενται στην αγορά, δεν είναι δυνατό να υπάρξουν άλλοι ενδεχόμενοι ενδιαφερόμενοι για γεωργικούς ελκυστήρες εκτός των μελλοντικών αγοραστών τους. Έτσι, πρέπει να αποκλείονται άνευ ετέρου οι άλλοι «ενδιαφερόμενοι», όπως οι μηχανικοί, οι ιστορικοί, οι κοινωνιολόγοι ή οι πολιτικοί επιστήμονες, για τους οποίους δεν έχει καμία σημασία η ουσιώδης λειτουργία του σήματος, ήτοι ο προσδιορισμός της εμπορικής προελεύσεως των προϊόντων προκειμένου να προβούν σε σχετική αγορά.

42 Επιπλέον, τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα για να αμφισβητήσει τον προσδιορισμό του ενδιαφερόμενου κοινού τον οποίο δέχθηκε το τμήμα προσφυγών δεν αποδεικνύουν ότι ο τρόπος με τον οποίο αντιλαμβάνονται το εν λόγω σημείο οι τωρινοί ιδιοκτήτες και οι ενδεχόμενοι αγοραστές γεωργικών ελκυστήρων διαφέρουν από εκείνον των γεωργών γενικά. Εξάλλου, με την αποδοχή του ως άνω συσταλτικού ορισμού του ενδιαφερόμενου κοινού παρέχεται η δυνατότητα στην προσφεύγουσα να περιορίσει τεχνητά το κοινό σε σχέση με το οποίο πρέπει να αποδείξει την κτήση διακριτικού χαρακτήρα του σήματος με τη χρήση.

43 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι ορθώς το τμήμα προσφυγών δέχθηκε, στο σημείο 13 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι το ενδιαφερόμενο κοινό αποτελείται από γεωργούς, χωρίς διάκριση αναλόγως του αν το ενδιαφέρον που έχουν για την αγορά γεωργικού ελκυστήρα είναι άμεσο ή ενδεχόμενο.

44 Δεύτερον, αντιθέτως προς όσα συνήγαγε το τμήμα προσφυγών στο σημείο 25 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι απέδειξε την κτήση διακριτικού χαρακτήρα του σήματος με τη χρήση σε ουσιώδες τμήμα της Κοινότητας, όπως απαιτεί συναφώς η νομολογία.

45 Επ' αυτού, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 [νυν άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009], το κοινοτικό σήμα έχει «ενιαίο χαρακτήρα», πράγμα το οποίο σημαίνει ότι «παράγει τα αυτά αποτελέσματα σε ολόκληρη την Κοινότητα». Από τον ενιαίο χαρακτήρα του κοινοτικού σήματος προκύπτει ότι, για να γίνει δεκτή η καταχώριση σημείου, αυτό πρέπει να έχει διακριτικό χαρακτήρα στο σύνολο της Κοινότητας. Έτσι, κατά το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 (νυν άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009), η αρμόδια αρχή αρνείται την καταχώριση σήματος αν αυτό στερείται διακριτικού χαρακτήρα σε τμήμα της Κοινότητας [απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Μαρτίου 2000, T-91/99, Ford Motor κατά ΓΕΕΑ (OPTIONS), Συλλογή 2000, σ. II-1925, σκέψεις 23 έως 25].

46 Το άρθρο 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94, το οποίο παρέχει τη δυνατότητα καταχωρίσεως σημείων που έχουν αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα με τη χρήση, πρέπει να ερμηνεύεται με γνώμονα την απαίτηση αυτή. Κατά την παρατιθέμενη στη σκέψη 30 ανωτέρω νομολογία, απαιτείται να αποδεικνύεται ότι το σήμα έχει αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα με τη χρήση σε όλο το έδαφος στο οποίο το σήμα στερείτο προηγουμένως τέτοιου χαρακτήρα.

47 Αντιθέτως προς όσα προβάλλει η προσφεύγουσα, η νομολογία αυτή δεν πρέπει να συγχέεται με εκείνη η οποία αφορά την αποσαφήνιση της εκφράσεως «χαίρει φήμης» μέσα στο κράτος μέλος ή στην Κοινότητα, υπό την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 2, της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1), και του άρθρου 9, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, του κανονισμού 40/94 (νυν άρθρου 9, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, του κανονισμού 207/2009), πράγμα το οποίο αποτελεί προϋπόθεση την οποία πρέπει να πληροί το καταχωριζόμενο σήμα για να τυγχάνει διευρυμένης προστασίας έναντι μη παρομοίων προϊόντων ή υπηρεσιών. Στην περίπτωση αυτή, το κρίσιμο ζήτημα δεν είναι η εξέταση του αν ένα σημείο πληροί τις αναγκαίες προϋποθέσεις για να καταχωριστεί ως κοινοτικό σήμα στο σύνολο της Κοινότητας. Αυτό που έχει σημασία είναι να εμποδίζεται η χρήση σημείου όταν ένα υφιστάμενο σήμα έχει αποκτήσει φήμη είτε εντός κράτους μέλους είτε εντός της Κοινότητας και η μη σύννομη χρήση του σημείου αυτού εκμεταλλεύεται αδικαιολόγητα ή θίγει τον διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη του ως άνω σήματος ή να θίγει ένα τέτοιο σήμα, το οποίο έχει αποκτήσει φήμη είτε εντός κράτους μέλους είτε εντός της Κοινότητας. Έτσι, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, όσον αφορά την οικεία εδαφική έκταση, η ύπαρξη φήμης σε ουσιώδες τμήμα κράτους μέλους, προκειμένου περί της οδηγίας 89/104/ΕΟΚ, ή σε ουσιώδες τμήμα της Κοινότητας, προκειμένου περί του κανονισμού 40/94, αρκούσε για να απαγορεύεται η χρήση του επίμαχου σημείου (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Σεπτεμβρίου 1999, C-375/97, General Motors, Συλλογή 1999, σ. I-5421, σκέψεις 28 και 29, και της 6ης Οκτωβρίου 2009, C-301/07, PAGO International, Συλλογή 2009, σ. I-9429, σκέψεις 27 και 30).

48 Εν προκειμένω, από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι, αντιθέτως προς όσα ισχυρίζεται η προσφεύγουσα και προς όσα συνεπέρανε το τμήμα προσφυγών στο σημείο 19 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η κτήση διακριτικού χαρακτήρα σήματος με τη χρήση του πρέπει να αποδεικνύεται στο σύνολο της Κοινότητας, στην έκταση την οποία αυτή είχε κατά τον χρόνο της υποβολής της αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος, ήτοι στις 15 Ιουλίου 2004, με εξαίρεση το τμήμα της Κοινότητας στο οποίο το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είχε ήδη ab initio τέτοιο

χαρακτήρα. Κατά συνέπεια, σύμφωνα με την παρατιθέμενη στη σκέψη 28 ανωτέρω νομολογία, ένα σημαντικό τμήμα του ενδιαφερόμενου κοινού πρέπει να μπορεί να προσδιορίζει εντός αυτού του εδάφους, που περιλαμβάνει και τα δέκα νέα κράτη μέλη που προσχώρησαν στην Ευρωπαϊκή Ένωση κατόπιν της διευρύνσεως της 1ης Μαΐου 2004, τα οικεία προϊόντα ως προερχόμενα από συγκεκριμένη επιχείρηση χάρη στο σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση.

49 Εντούτοις, η πλάνη αυτή του τμήματος προσφυγών δεν μπορεί να καταστήσει παράνομη την προσβαλλόμενη απόφαση, διότι οι προβλεπόμενες προϋποθέσεις όσον αφορά την απόδειξη της κτήσεως διακριτικού χαρακτήρα σήματος με τη χρήση είναι αυστηρότερες από αυτές στις οποίες στηρίχθηκε το τμήμα προσφυγών. Πράγματι, κατά την παρατιθέμενη στη σκέψη 30 ανωτέρω νομολογία, για να μπορεί να καταχωριστεί το επίμαχο εικονιστικό σημείο, η προσφεύγουσα όφειλε να αποδείξει ότι το σημείο αυτό είχε αποκτήσει, προ της υποβολής της αιτήσεως καταχωρίσεως, διακριτικό χαρακτήρα με τη χρήση του στο σύνολο της Κοινότητας όσον αφορά σημαντικό μέρος του ενδιαφερόμενου κοινού. Προς τούτο, η προσφεύγουσα έπρεπε να προσκομίσει ενώπιον του ΓΕΕΑ αποδεικτικά στοιχεία, όπως αυτά περί των οποίων γίνεται λόγος στη σκέψη 32 ανωτέρω, τούτο δε σε συνάρτηση με τα διαθέσιμα σε κάθε κράτος μέλος στοιχεία (βλ., επ' αυτού, απόφαση «Συνδυασμός πράσινου και κίτρινου χρώματος», προαναφερθείσα, σκέψη 39).

50 Παρά τις δυνατότητες που είχε στο πλαίσιο αυτό στον τομέα της αποδείξεως, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει την κτήση του εν λόγω διακριτικού χαρακτήρα στα δέκα νέα κράτη μέλη. Πράγματι, αφενός, δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο ικανό να στηρίξει τις διαβεβαιώσεις της ότι είχε επιτύχει «σημαντική διείσδυση» στην αγορά των ως άνω κρατών μελών και, αφετέρου, αναγνωρίζει ότι «από τις υφιστάμενες αποδείξεις σαφώς προκύπτει ότι τα προϊόντα που φέρουν το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση πωλούνταν εντός 23 από τα 25 (την περίοδο εκείνη) κράτη μέλη». Επιπλέον, όπως προκύπτει από τα έγγραφα που κατατέθηκαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ότι, όταν υπέβαλε την αίτηση καταχωρίσεως, δεν ήταν σε θέση να αποδείξει ότι το επίμαχο σημείο είχε αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα με τη χρήση εντός των ως άνω κρατών μελών. Επομένως, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού

40/94, η έλλειψη διακριτικού χαρακτήρα σε ένα μέρος της Κοινότητας εμποδίζει την καταχώριση του σήματος αυτού.

51 Κανένα από τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα, όσον αφορά την αποδεικτική αξία ορισμένων εγγράφων που κατέθεσε προκειμένου να αποδείξει την κτήση διακριτικού χαρακτήρα του σήματος με τη χρήση, δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση το συμπέρασμα αυτό.

52 Όσον αφορά, πρώτον, τις δηλώσεις των ειδικών τις οποίες παραθέτει η προσφεύγουσα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι αυτές δεν προέρχονται από όλα τα κράτη μέλη. Πράγματι, οι δηλώσεις που παρέθεσε η προσφεύγουσα προέρχονται αποκλειστικά από εκπροσώπους επαγγελματικών ενώσεων του Βελγίου και του Ηνωμένου Βασιλείου και αφορούν αποκλειστικά το Βέλγιο και το Ηνωμένο Βασίλειο, χώρες στις οποίες περιορίζονται πάσα πιθανότητα οι σχετικές γνώσεις των εν λόγω εκπροσώπων.

53 Ασφαλώς, οι δηλώσεις αυτές αποτελούν άμεση απόδειξη της κτήσεως διακριτικού χαρακτήρα με τη χρήση του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, πράγμα το οποίο δεν αμφισβήτησαν οι διάδικοι. Εντούτοις, κατά τη νομολογία, οι δηλώσεις επαγγελματιών που προέρχονται από 2 εκ των 25 κρατών μελών κατά την ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος δεν είναι ικανές να αποτελούν απόδειξη του ότι το επίμαχο σημείο έχει αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα εντός των άλλων χωρών της Κοινότητας (βλ., επ' αυτού, απόφαση «Σχέδιο σε υάλινη επιφάνεια», προαναφερθείσα, σκέψη 39). Εξάλλου, παρά τα όσα υποστήριξε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι επρόκειτο για εκπροσώπους πανευρωπαϊκών οργανώσεων, ώστε οι δηλώσεις τους να αφορούν το σύνολο της Κοινότητας. Επομένως, οι δηλώσεις αυτές δεν είναι επαρκείς για την απόδειξη της κτήσεως διακριτικού χαρακτήρα του σήματος με τη χρήση του εκτός των εν λόγω κρατών μελών.

54 Όσον αφορά, δεύτερον, τον όγκο των πωλήσεων και του διαφημιστικού υλικού, πρέπει να διευκρινιστεί ότι, κατά τη νομολογία, τα στοιχεία αυτά είναι έμμεσες αποδείξεις που ενδεχομένως μπορούν να επιβεβαιώνουν τις άμεσες αποδείξεις περί κτήσεως διακριτικού χαρακτήρα με τη χρήση, όπως αυτές τις οποίες αποτελούν οι δηλώσεις. Πράγματι, οι όγκοι των πωλήσεων και του διαφημιστικού υλικού καθαυτοί δεν αποδεικνύουν ότι το κοινό στο οποίο απευθύνονται τα σχετικά προϊόντα αντιλαμβάνεται το σημείο ως ένδειξη εμπορικής προελεύσεως. Γι' αυτό, επομένως, όσον αφορά τα κράτη μέλη για τα οποία δεν προσκομίστηκε κανένα άλλο στοιχείο, δεν αποδεικνύεται η κτήση διακριτικού χαρακτήρα με τη χρήση του σήματος απλώς και μόνο με την παράθεση του όγκου των πωλήσεων και του διαφημιστικού υλικού (βλ., επ' αυτού, απόφαση «Σχέδιο σε υάλινη επιφάνεια», προαναφερθείσα, σκέψη 41).

55 Εν προκειμένω, από την εξέταση των εγγράφων που προσκόμισε η προσφεύγουσα προκύπτει ότι κανένα από τα έγγραφα που αφορούν όγκο πωλήσεων ή διαφημιστική εκστρατεία δεν αποδεικνύει ποιο είναι το μέρος του ενδιαφερόμενου κοινού το οποίο προσδιορίζει το επίμαχο σημείο ως ένδειξη εμπορικής προελεύσεως. Εξάλλου, το προσκομισθέν διαφημιστικό υλικό είναι αρκετά περιορισμένο, περιοριζόμενο σε μερικά έγγραφα στα αγγλικά και στα γερμανικά και σε έναν πίνακα δαπανών που αφορούν εμπορική διαφήμιση περιέχουσα το σήμα εντός οκτώ κρατών μελών.

56 Ασφαλώς, η προσφεύγουσα κατέθεσε επίσης έγγραφα από τα οποία προκύπτουν σαφώς τα μερίδια της αγοράς που αντιστοιχούν στο σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση στα διάφορα κράτη μέλη για να αποδείξει την έντονη και διαρκή ύπαρξη του σήματος στη σχετική αγορά. Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο, αφού συνέκρινε τα εν λόγω μερίδια της αγοράς προς τα αριθμητικά στοιχεία των πωλήσεων που δήλωσε η προσφεύγουσα και προς τα στοιχεία μιας ανεξάρτητης μελέτης που επίσης προσκόμισε η προσφεύγουσα, διαπίστωσε την ύπαρξη σημαντικών ανακολουθιών. Κατά συνέπεια, τα μερίδια της αγοράς που επικαλείται η προσφεύγουσα δεν είναι αξιόπιστα και, επομένως, δεν αρκούν για να αποδείξουν έντονη και διαρκή ύπαρξη του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση στην κοινοτική αγορά.

57 Τέλος, όσον αφορά τις φωτογραφίες, αυτές αποδεικνύουν απλώς και μόνον ότι η προσφεύγουσα χρησιμοποίησε τον συνδυασμό κόκκινου, μαύρου και φαιού χρώματος στους γεωργικούς ελκυστήρες της. Εντούτοις, όπως και οι όγκοι των πωλήσεων ή του διαφημιστικού υλικού, οι φωτογραφίες δεν αποδεικνύουν, καθαυτές, ότι το κοινό στο οποίο απευθύνονται τα σχετικά προϊόντα αντιλαμβάνεται το εν λόγω σημείο ως ένδειξη εμπορικής προελεύσεως.

58 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι, όπως εκτίθεται στη σκέψη 49 ανωτέρω, η πλάνη του τμήματος προσφυγών κατά τον προσδιορισμό του σχετικού εδάφους δεν ασκεί επιρροή επί του κύρους της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον η προσφεύγουσα δεν απέδειξε την κτήση διακριτικού χαρακτήρα του σήματος με τη χρήση του στο σύνολο της Κοινότητας.

59 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί ο προβαλλόμενος λόγος και, επομένως, η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

60 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με τα αιτήματα του ΓΕΕΑ.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει τη CNH Global NV στα δικαστικά έξοδα.

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 29 Σεπτεμβρίου 2010.

(υπογραφές)